

KLIPPIG, a. 2. Full af klippor.

KLIPPING, m. 2. I. 1) Ett slags prägladt mynt, i äldre tider. Kallades så, emedan dess kant var afklippt i räta linier. — 2) (myntv.) Benämning på små mynt, som präglas medelst klippverk.

KLIPPING, m. 2. II. Beredt get- och lamskinn, eller så kalladt Dansk skinn.

KLIPPINGSHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar*. Handske, förfärdigad af klipping (II).

KLIPPJERN, n. sing. Platt knippjern.

KLIPPMOSSA, f. 1. Ett moss-slägte på skogsklippor. Anocetangium.

KLIPPNING, f. 2. Handlingen, då man klipper.

KLIPPNINGSTID, m. 3. Den tid på året, då får klippas.

KLIPP-PRESS, m. 2. Ett slags maskin, hvarmed håll uthuggas i metallblock.

KLIPPREF, n. 3. Sammanhängande stengrund i hafvet, som än är öfver, än under vattnet.

KLIPPSVALA, f. 1. En art Svala, i Nordamerika; bygger sitt bo vid klippor och boningar. Hirundo fulva.

KLIPPVERK, n. 3. Maskin, hvarmedelst vid myntverk små mynt präglas. Kallas äfv. Slagverk.

KLIPPVÄGG, f. 2. Brant och jemn sida af en klippa, liknande en vägg.

KLIPPSK, kl'ppsk, a. 2. (af *Klippa*) Slug, förslagen, illistig. Säges både om person och sak, både i god och dålig bem., och ofta halft på skämt. *En k. karl. Det är en k. flicka; hon låter ej narra sig så lätt. K-a ögon. K-a svar.* — *Syn.* Se *Slug*. — *Klippskhet*, f. 3. — *Klippskt*, adv.

KLISTER, n. sing. Förbindningsmedel, bestående i en tunn gröt af mjöl och vatten eller i en lösning af lim i vatten. *K. till väf.*

KLISTERBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Borste, hvarmed klister påstrykes, t. ex. vid väfnad.

KLISTERBRÅDE, n. 4. Bråde, hvarpå i vissa handverk klistring förrättas.

KLISTIR, -i'r, n. 3. (t. *Klystier*, af grek. *Klyma*) Läkemedel i flytande form, som insprutas i ändtarmen. — Kallas äfv. Lavemang. [Kly-]

KLISTIRSPRUTA, klisti'rpruta, f. 1. Särskilt slags spruta, som begagnas, för att inspruta klistir i ändtarmen. [Kly-]

KLISTRA, v. a. 1. Öfverstryka med klister. *K. väf. K. fönster*, täta dem medelst beläggning i kanterna med klistrade pappersremor. *K. kartor på duk*, fästa dem medelst klister på duk. — *K. fäst*, fästa med klister. *K. igén*, medelst klistring täppa, täta. *K. ihóp*, med klister hopfoga. *K. in*, infästa med klister. *K. ned*, besudla, nedsmutsa med klister. *K. öfver*, med klister öfverstryka. — *Klistrande*, n. 4.

KLISTRIG, a. 2. Besudlad, nedsmord med klister.

KLISTRING, f. 2. 1) Förrättningen, då man klistrar. — 2) Ställe, der något är hopklistradt. *Gå upp i k-en.*

KLO, m. 3. pl. *klor*. 1) Hornaktig, spetsig, krökt betäckning på vissa däggdjurs och fåglarnes tår. *K-rna på en katt, en örn.* (Fig.) *Komma, vara i ens k-r*, i ens våld. *Hafva någon i sina k-r*, i sitt våld. *Slippa ur ens k-r*, ur ens våld. — 2) Benämning på kräftors och humrars fötter. — 3) Säges om vissa delar af verktyg o. d., som likna klor. — 4) Udd på

en gaffel. — 5) (bot.) Kronbladets nedre, smalare del. — 6) (skepp.) Den inre, gaffelformiga ändan af en bom eller gaffel. — 7) Ett stycke jern, med en spetsig hake i ena ändan och i den andra en ring; brukas att släpa timmer med. — *Ss. K-lik.*

KLOA, v. a. 1. Förse (verktyg o. d.) med klor.

KLOAK, kloäck, m. 3. (lat. *Cloaca*) Underjordiskt aflopp för orenlighet. — 2) Ställe, der orenlighet samlas.

KLOCKA, f. 1. (af forntyska ordet *klochen*, *klocken*, klappa, slå) 1) Ihäligt, rundt, upptill af ringa vidd, nedtill utvidgad och öppet verktyg af metall, hvarmedelst, genom en inuti uppvid fästad kläpp, klingande ljud frambringas, när kläppen slår emot de yttre kanterna. *K-korna i ett torn. Ringa med k-korna. K. på en dörr.* — Bildar flera sammansättningar, såsom: Torn-, Kyrk-, Ring-, Port-, Dörrklocka, m. m. — 2) Ur. Har fått sin benämning af den klocka (se bem. 1), som i slag- och repeterur ända till nyaste tider begagnats, för att framkalla ljuden vid timslagen. *K-n slår tolf. Hvad är k-n?* hvad tid på dygnet visar urtaflan? *K-n är tio.* — Då tiden omedelbart följer efter, förkortas ordet vanligtvis till *kl.*, t. ex.: *Kl. 10. Vi spisa kl. 2. Solen går ned kl. ½ 8.* — 3) Se *Dykarklocka*. — 4) (vid gaslysningsanstalter) Ett stort och merendels cylindriskt kar, hängande upp och ned i ett annat ännu större, vattenfylldt kar. — 5) (bot.) a) Klockformig blomma. — b) Se *Klockblomster*. — *Ss. Klockformig, -kläpp, -lik, -ljud, -ton.*

KLOCKARE, m. 3. Kyrkotjenare, som förvarar kyrknycklarna, har vård om i kyrkan förvarade saker, besöker ringningen m. m. — *Ss. Klockarlön, -syssla, -tjenst.*

KLOCKAREBOL, n. 3. Gård på landet, anslagen till boställe åt klockare.

KLOCKAREGÅRD, m. 2. Ställe, gård, hus, der en klockare bor.

KLOCKARKÄTT, c. 1. Se *Kär*.

KLOCKARKÄLEK, m. sing. (fam. skämtv.) Ömma känslor, ömhet. *Han har en k. till den flickan*, (fig.) *till den sysslan*, skulle gerna vilja komma åt dem. *Det är en liten k. dem emellan.*

KLOCKBLOMMA, f. 1. 1) Klockformig blomma. — 2) Se äfv. *Klockblomster*.

KLOCKBLOMMIG, a. 2. Som har klockformiga blommor.

KLOCKBLOMSTER, n. 3. Örtslägtet Campanula.

KLOCKFODER, n. 3. ell. **KLOCKFODRAL**, kl'ckfodral, n. 3. o. 3. Fodral till ett vägg- ell. fickur.

KLOCKGALGE, m. 2. pl. — *galgar*. Den träställning, i hvilken klockan på ett fartyg hänger.

KLOCKGJUTARE, m. 3. Handverkare, som förfärdigar ringklockor, m. m.

KLOCKGJUTERI, n. 3. Verkstad, ställe, der ringklockor m. m. förfärdigas.

KLOCKGODS, n. sing. Sammansatt metall, bestående af 100 delar koppar och 25 delar tenn. Kallas äfv. Klockmetall.

KLOCKGRODA, f. 1. Ett slags groda, hvars låte liknar en på afstånd hörd klockringning. Bombinator igneus.

KLOCKLJUNG, m. sing. Se *Kärrljung*.

KLOCKMETALL ell. **KLOCKMALM**, m. sing. Se *Klockgods*.